

Սիպիլ

Կ'անձրևե

Կ'անձրևե, կ'անձրևե...

Մութ, կապարե եթերին մեջ աննշույլ,
Սև ագռավներ կ'իջնեն վերեն Հույլ ի Հույլ
Հուղարկավոր վաղուց մեռած սիրտերուն
Զոր այնքան հեշտ ձայնով երգեց մեզ գարուն:

Կ'անձրևե, կ'անձրևե...

Եվ այդ հեղիկ շրշյունին մեջ, ես հանկարծ
Անուշ վանկեր կ'ընդնշմարեմ սիրարժած,
Որոնք հոգվու աշխարհներեն մեջ կուգան,
Հովին, ջուրին, կառչած ձայներ սիրական:

Կ'անձրևե, կ'անձրևե...

Կաղամախի ոստերուն մեջ նիհարցած,
Մրմունջի պես դեռ կը լսվի հևք մը ցած,
Արձագանգը հոգիներու առանձին
Որոնք իրենց տըխուր սերերը լացին:

Կ'անձրևե, կ'անձրևե...

Դեղնած թերթերը ճմլելով պուրակին
Որոնք երեկ դեռ արևուն կըրակին՝
Իրենց կյանքոտ բուրման նրվերը շրթեղ
Կը խնկեին վետվետելով լուսագեղ:

Կ'անձրևե, կ'անձրևե...

Եվ օր մըն ալ մեր դամբանին հողին վրա,
Որ դեռ մեզի սուտ երազ մը կ'երևա,
Պիտի երգեն այդ անձրևներն ու խնդան
Մեր խեղճ սրտին հուզմանց վըրա անկենդան:

1902